

ชุด

นวนิยาย

12

'นับเดือน' แปล

by Mildred Ray

หนีแค้น แสนสวาท

Revenge of Deception

หนีแค้น

แสนสวาท

1

เอนรีโค รานีเริเดินก้าวยาว ๆ ผ่านห้องโถงรับรองด้านล่าง
อาคารบริษัทแฮนনারด์ คีระสีเข้มของเขาก็มืดำ เขามาช้า
และกำลังรู้สึกยุ่งยากใจ เพราะมัวแต่คิดเรื่องการนัดพบที่
กำลังจะเกิดขึ้นจนไม่ได้สังเกตเห็นใบหน้าที่กำลังอ้าปาก
ค้างอย่างจำได้ เมื่อเขาและคนที่มาด้วยเดินผ่านไป

และเป็นเพราะเสียงที่เบา-เบามากจริง ๆ ดังแทรก
เข้าไปในห้วงความคิดคำนึงถึง ทำให้เขาเงยหน้าขึ้นได้ หลัง
จากนั้นเขาก็ชะงักเท่าตัวแข็ง ความคิดสำคัญ ๆ ทั้งหมดที่
กำลังอยู่ในสมองหายไปหมดทันทีจากภาพที่ปรากฏแก่สายตา

เธอเพิ่งก้าวออกมาจากลิฟต์ที่ห่างออกไปประมาณสิบ
ก้าว ความรู้สึกข้างในของชายหนุ่มปั่นป่วนขึ้นมาในทันทีราว
กับอยู่ ๆ ก็จมดิ่งลงสู่ได้น้ำลึก เขาพยายามบอกตัวเองให้เชื่อ
สายตา-แม้จะไม่อยากเชื่อมั่นเลยก็ตาม ผ่านมาหลายปีแล้ว
ที่เขาไม่ได้พบเจอเธอเลย แต่เมื่อหญิงสาวพูดอะไรบางอย่าง

เบา ๆ เขากลับพบว่าตัวเองกำลังตกตะลึงจนคิดอะไรไม่ออกจากการที่เห็นเธอมาปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าเขาจริง ๆ

เธอยังไม่สังเกตเห็นเขา ศีรษะของหญิงสาวก้มต่ำ ผมหักน้ำแดงเป็นประกายถูกเกล้าขึ้นเป็นมวยหลวม ๆ ในแบบที่ทำให้เขานึกอยากแทรกมือเข้าไปดึงมันลงทุกครั้ง

และตอนนี้มันก็ทำทนายเขาอีกแล้ว ปลายนิ้วมือของชายหนุ่มรู้สึกวูบวาบ ในขณะที่บางอย่างที่เข้มข้นกว่ากระตุ้นส่วนอื่น ๆ ของเขาให้ตื่นตัวขึ้น

เฟรยา.....

ชื่อของเธอทำให้ประสาทสัมผัสของเขาร้อนผ่าวขึ้นมาด้วยความรู้สึกที่ผสมผสานกันระหว่างความสุขและความเกลียดชัง สามปีก่อน เขาโยนเธอออกจากบ้านไปโดยปราศจากความรู้สึกผิดแม้แต่นิดเดียว แล้วใช้เวลาตลอดปีอันยากจะลืมด้วยการทำให้ทุกคนที่อยู่รอบตัวแทบคลั่ง จะธุรกิจหรือส่วนตัว เขาก็ไม่เคยเรื่องมาก เธอทำงานให้เขา เขาไวใจเธอ ไวใจอย่างที่ไม่เคยไวใจผู้หญิงคนไหนมาก่อน เธอเข้ามาอยู่ในอพาร์ทเมนต์ของเขาและนอนบนเตียงนอนของเขา ตอนนี้เขานอนคนเดียวและทำกิจกรรมทางกายอย่างอื่นที่อื่น

ความจริงแล้ว เธอขโมยจากเขาไปมากเหลือเกิน ซึ่งไม่น่าประหลาดใจเลยที่จิตใจของเขายังคุกรุ่นด้วยความเกลียดชังอยู่

แต่-พระเจ้า-เธอดูดีเหลือเกิน แม้แต่เมื่ออยู่ในชุด

สุทสีทาเซย ๆ ที่ดูเหมือนจะใหญ่กว่าตัวของเธอไปไซส์หนึ่ง แต่เธอก็ทำให้ความรู้สึกของเขาตื่นตัวขึ้นมาได้ในทันที เพราะรู้ว่ามืออะไรซ่อนอยู่ภายใต้เสื้อผ้ามราคาถูกที่ขายตามท้องถนน เหล่านั้น

เหมือนเสื้อผ้าที่เธอสวมใส่ก่อนที่เขาจะเปลี่ยน กระเป๋านั่งเทียมมราคาถูกให้กลายเป็นกระเป๋าลือผ้าไหมแสนสวย

ความรู้สึกแปลก ๆ นั้นค่อย ๆ เคลื่อนเข้ามาในอกของเขา และกลายเป็นความแปลบปลาน ปั่นป่วนอย่างน่าอึดอัด เมื่อเขานึกขึ้นได้ว่าเธอทิ้งผ้าไหมเหล่านั้นไว้ยังง เมื่อเขาเตะเธอออกไปจากชีวิตของเขา

และตอนนี้ เธออยู่ที่นี้ เดินตรงมาทางเขา ด้วยศีรษะที่ก้มต่ำราวกับว่ากำลังหมกมุ่นอยู่กับความคิดของตัวเองอยู่เช่นเดียวกับเขาก่อนหน้านี้ ดวงตาของชายหนุ่มหรือลงในขณะที่มองเธอเดินตรงมาทางเขา

อยู่ ๆ เธอก็หยุดเดินในทันที และเขาถูกห่อหุ้มด้วยสงครามแห่งความรู้สึกที่กำลังหมุ่นวนอย่างรุนแรง เพราะคิดว่าเธอคงสัมผัสได้ถึงสิ่งที่เขาอยู่ที่นี่ในที่สุด

แล้วเขาก็ได้ยินเธอพูด-

“ไม่เอา นิคกี้” หญิงสาวพูด “ไม่มีประโยชน์หรอกที่จะดึงมือออก ในเมื่อลูกรู้ว่าแม่ไม่ปล่อยลูกอยู่แล้ว”

เหมือนคนถูกกระชากออกมาจากพายุหมุนและถูกดูดเข้าไปในห้วงวังน้ำวน เอนรีโคลดสายตาลง ความรู้สึก

ในเจอนแรกที่เกิดขึ้นเมื่อได้เห็นเธอเทียบอะไรไม่ได้เลยกับสิ่งที่เขาประสบในตอนนี เมื่อสายตาของเขาเลื่อนลงมาพบเด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ ในชุดยีนส์ซึ่งกำลังดิ้นรนที่จะเป็นอิสระจากมือของมารดา

ใบหน้าเล็ก ๆ ที่น่ารักปกคลุมด้วยผมสีดำหยักศก ดวงตาสีดำสนิทมองดูผู้เป็นแม่อย่างตื้อดิ่ง

นิคก็ เขาคิด

นิโคล เขาคิดต่อไป

เธอดังชื่อลูกชายว่านิโคล

ที่ห้องโถงใต้ตึกบริษัทแฮนনারด์ เอนริโค รานิเอร์ นักธุรกิจที่สุขุม เยือกเย็น นายหน้าค้าหุ้นผู้ไม่ปรานีใครกลับกำลังถูกเผาผลาญและถูกดขี่

“ด้อยกกำลังสอง” ดูเหมือนจะเป็นคำจำกัดความที่เหมาะสมสำหรับลูกชายของเธอ เฟรยาคิดอย่างอ่อนใจเมื่อพยายามยึดกับลูกชายที่กำลังดิ้นรนให้เป็นอิสระจากมือของเธอ ถ้าปล่อยให้มีโอกาสสักครั้งละก็ เป็นต้องมีอะไรเสียหายเกิดขึ้นทันที และปล่อยให้ตลาดสายตาไม่ได้แม้แต่ครั้งเดียว ไม่นานนั้นเขาจะทำอะไรก็ตามที่ทำให้ตัวเองเป็นอันตรายได้

นิก ๆ แล้วอยากซื้อเชือกไว้ล่ามเขาสักทีเหมือนกัน เฟรยานึกขณะที่พยายามต่อสู้กับเด็กชายที่ไม่ยอมจำนน เจ้าหนูคงจะโกรธมาก แต่ถ้ายอมทำตามใจเจ้าตัวแสบที่ทั้งดิ้นรน

ทั้งเตะถีบอยู่ในตอนนี้ละก็ เธอเองนั่นแหละที่อาจจะเป็นคนทำให้เขาเจ็บตัวเองด้วยการพยายามรังแกให้อยู่นิ่ง

“สวนสาธารณะ” เธอพูด โดยใช้สถานที่โปรดของลูกชายมาอ้างเพื่อตัดบท “ถ้าลูกเป็นเด็กดีและยอมเดินดี ๆ แม่จะพาไปสวนสาธารณะ”

“ลิง” เขาตอบ

“ไม่จ๊ะ” เฟรยาตอบเสียงหนักแน่น “ลิงอยู่ที่สวนสัตว์ สวนสาธารณะไกลกว่า”

“ผมชอบลิง”

“ใช่ เหมือนที่แม่กำลังจับอยู่ตัวหนึ่งนี่ไง” เธอหัวเราะ “เป็นเด็กดีหน่อยนะวันนี้ แล้วพรุ่งนี้ถ้าเรามีเวลามากกว่านี้ แม่จะพาไปดูลิง-”

“เด็กคนนี้เป็นลูกผม” ความรู้สึกเย็นวาบที่ต้นคอเกิดขึ้นเมื่อเสียงทุ้มลึกเสียงหนึ่งดังกร้าวขึ้นมา

เฟรยาตัวสั่น เลือดในกายเริ่มเปลี่ยนเป็นน้ำแข็ง ก่อนที่เธอจะเงยหน้าขึ้นและยอมให้ดวงตาสบตากับดวงตาสีดำที่กำลังมองดูเธออยู่ด้วยแววตาที่เป็นปรปักษ์

หัวใจของเธอเต้นแรงกระทบทรวงอกและเกือบจะหยุดเต้นไปเลยด้วยความรู้สึกช็อก ความรู้สึกไม่ต่างอะไรกับการถูกตีที่ศีรษะเหมือนฝนร้ายที่เลวร้ายที่สุด เฟรยาคิดในขณะที่ยังมองร่างสูงหกฟุตสามนิ้วที่เต็มไปด้วยพลังอย่างลูกผู้ชายที่ยืนอยู่ข้างหน้าเธอด้วยท่าทีคุกคาม ผมสีดำ ตาสีดำ และชุดสูทธุรกิจสีเกือบดำปนร่างแข็งแรงอย่าง

ชาวชาติรี แม้แต่รองเท้าสีดำเป็นมันที่ปกปิดเท้าแคบยาวของ
เขาต่างพร้อมใจกันกล่าวว่า ปิศาจมาถึงแล้ว

“ไม่ใช่” เธอหายใจแรง เพราะไม่ต้องการที่จะเชื่อ
ว่ากับผู้คนมากมายในโลก ทำไมต้องเป็นเอนริโคที่กำลังยืน
ห่างจากเธออยู่ไม่ถึงสองฟุตคนนี้ด้วย

“พระแม่ ไซลี!” เอนริโคเคঁลเสียงออกไปด้วยน้ำ
เสียงกราดเกรี้ยว

เฟรียกะพริบตา และยังคงซ็อกอยู่จนไม่รู้ว่าเขาตี
ความหมายของการพูดไม่ออกของเธอไปในทางลบ แล้วเธอ
ก็มองเห็นเขาเลื่อนสายตาลงไปมองที่ลูกชายของเธอ และ
มองเห็นประกายแห่งความเป็นเจ้าของโซนแสงกร้าวอย่างน่า
กลัวอยู่ในนั้น

แม้แต่นึกก็เองก็ยังได้รับผลกระทบจากสายตาดุดัน
ของเขา เพราะแทนที่จะพยายามดึงมือออกจากมือของเธอ
ลูกชายกลับจับมือเธอแน่นและขยับเข้าไปยืนหลบอยู่ข้างหลัง
เธอ และการเคลื่อนไหวอย่างต้องการป้องกันตัวเองของลูก
ชายที่ปกติไม่เคยกลัวอะไรของเธอนั้นเองที่ทำให้ความโกรธเข้า
มาแผดเผาความรู้สึกซ็อกของเธอไปจนหมด หญิงสาวเซิด
หน้าขึ้น แล้วมองตรงเข้าไปในดวงตาแข็งกระด้างและถมึงทึง
ของปิศาจผู้นั้น และพูดย้ำด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “ไม่ เขา
ไม่ใช่ลูกคุณ”

เอนริโคขยับร่างสูงเพรียวอย่างยากลำบาก “อย่ามา
โกหก” เขาตวาดเสียงเบา และเลื่อนสายตาจากเด็กชาย

ขึ้นไปจับจ้องที่ใบหน้าของผู้เป็นมารดา “นั่งแนมดใจเหี้ยม
คุณจะต้องชดใช้สำหรับเรื่องนี้!”

เฟรยารู้ว่าเขาหมายความว่าตามนั้นจริง ๆ จากแวว
ตาเหี้ยมราวกับแววตามาตรกัที่โซนแสงอยู่ในดวงตาคมและริม
ฝีปากบางที่กำลังเฝ้าเข้าหากันเป็นเส้นตรง ริมฝีปากหยักได้
รูปที่ครั้งหนึ่งเธอคิดว่าเป็นริมฝีปากที่งดงามและเย้ายวนมาก
ที่สุด เช่นเดียวกับส่วนอื่น ๆ ในตัวเขา งดงาม เช็กซี
และไม่อาจละลายตาออกไปได้

“ฉันไม่รู้ว่าคุณพูดเรื่องอะไร” เธอปฏิเสธเสียงแข็ง
ดวงตาสีดำเป็นประกายวาวขึ้น เขาก้าวเข้ามาหา
เธออีกก้าวหนึ่ง ชั่วแวบหนึ่งแห่งความหวาดหวั่น เฟรยาคิด
ว่าเขาคงจะบีบคอเธอ เธอหายใจเข้าแรงและก้าวถอยหลัง
จนเกือบจะชนลูกชายล้ม

“เอนรีโค...” ใครคนหนึ่งวางมือลงบนบ่าเขาเป็น
การเตือน

และตอนนั้นเองที่เฟรยาเริ่มรับรู้ว่ตอนนี้พวกเธอ
กำลังยืนอยู่ที่ไหน ทั้งทั้งบริเวณตกอยู่ในความเงียบ และใบ
หน้าอยากรู้ อยากเห็นหลายสิบหน้าต่างหันมาดูพวกเธอ เอน-
รีโคดูเหมือนจะลืมหันไปว่ามีคนอื่น ๆ อยู่ในนั้นด้วย และหนึ่งใน
คนที่มีมากับเขากำลังเตือนให้เขารู้ตัวว่าคนอื่น ๆ กำลังมอง
พวกเขาอยู่

เขามองไปรอบ ๆ ขนตาวาวสีดำนะพรึบเร็ว ๆ อย่าง
คุณเฉียวบนโหนกแก้มได้รูป ใบหน้าเรียวหล่อเหลาเคร่ง

เครียดกดดัน บรรยากาศในโรงรับรองตึงเครียดและกรุ่นระอุ ด้วยความรุนแรงที่อัดแน่นอยู่ในตัวเขาเมื่อชายหนุ่มเบือนหน้าจากเฟรยาไปมองคนที่กำลังแตะแขนเขา

เฟรยาตัวสั่น มือที่จับมือลูกชายอยู่คงจะคลายออกอย่างไม่รู้ตัวเพราะความรู้สึกโล่งอก เพราะอยู่ ๆ นิคก็ก็สะบัดมือออกจากมือเธอ หญิงสาวหมุนตัวเพื่อที่จะพยายามจับร่างเล็ก ๆ นั้นไว้ แต่เด็กชายอยู่ห่างเธอออกไปเรียบร้อยแล้ว และวิ่งฉิวตรงไปยังทางออกราวกับตัวประกันตัวเล็กที่เพิ่งได้รับการปล่อยตัวให้เป็นอิสระ

นิคก็รู้จักประตูนั้นดี และรู้ดีว่าจะเปิดมันออกอย่างไร แค່ผ่านแสงวิเศษนั้นแล้วประตูก็จะเปิดออกไปสู่โลกอันน่าตื่นเต้นสำหรับเด็กสองขวบผู้ไม่รู้จักความกลัวอย่างเขา

“นิคกี้-อย่า!” เฟรยาร้องและวิ่งตามลูกชายไป

นิคก็ร้องวู้อย่างดีใจและวิ่งต่อไป เขาเล็ก ๆ กำลังพาเขาเข้าไปใกล้อิสรภาพและทางเดินแคบ ๆ ด้านนอกมากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นเพียงจุดเดียวที่กั้นเขาไว้ระหว่างความปลอดภัยและหนึ่งในถนนที่วุ่นวายที่สุดในลอนดอน เฟรยามองเห็นภาพลูกชายของเธอถูกบดขยี้ภายใต้ล้อรถบัสสองชั้นเรียบร้อยแล้วในขณะที่วิ่งตามเขา ผิวของเธอเย็นชืด และหัวใจเต้นรัวแรงอย่างทรมานอยู่ในทรวงอก

และแล้วก็มีแขน ๆ หนึ่งจากร่างกายที่ใหญ่โตยื่นออกมาแล้วคว้าตัวเด็กชายขึ้นไปจากพื้น ในขณะที่เฟรยามองดูสิ่งที่เกิดขึ้นผ่านม่านแห่งความหวาดหวั่น หญิงสาวก็พบว่าตัว

เองกำลังจ้องหน้าเคยคุ้นของบุคคลที่เธอไม่อยากพบเจออีก
คนหนึ่ง

เฟรโด สคาร์ซอซี บอดีการ์ดที่อยู่กับเอนรีโคมานาน
กำลังอุ้มลูกชายของเธอไว้ในอ้อมแขนใหญ่โตด้วยมัดกล้ามเนื้อ
น่ากลัวของเขา ท้องไส้ของหญิงสาวหมุนวนปั่นป่วน นึกก็
ส่งเสียงกรีดร้องอย่างโมโห ในขณะที่เฟรโดมองดูเขาอยู่หนึ่ง ๆ
แค้นมองดูเท่านั้น

เฟรโดมองเห็นความคล้ายคลึงได้ด้วยเหมือนกัน
เฟรยารับรู้เมื่อถลันไปหยุดอยู่ด้านหน้าเขา

“ส่งเขามาให้ฉัน” เธอส่งเสียงหอบ ขณะยื่น
แขนออกไปเพื่อรับตัวลูกชาย

เฟรโดเลื่อนสายตาขึ้นมามองหน้าเธอ แต่ไม่ทำอะไร
ความกลัวแทรกซึมขึ้นมาเกาะกุมรอบลำคอของหญิงสาว
และทำให้เลือดของเธอจับตัวแข็ง นึกก็หยุดดิน ความ
ประหลาดใจที่ถูกผู้ชายร่างยักษ์คนนี้อุ้มเอาชนะความต้องการ
ที่จะต่อต้าน และใบหน้าเล็ก ๆ ก็แสดงออกถึงความอยากรู้
อยากเห็น

“กรุณาเถอะ” เฟรยาอ้อนวอน แล้วขยับแขนสูง
ขึ้นอีก

น้ำเสียงอ่อนแรงของเธอทำให้ลูกชายหันมามองอย่าง
สนใจ เธอกำลังตัวสั่นไปทั้งร่าง การเคลื่อนไหวอย่างกระสับ
กระส่ายเกิดขึ้นทั่วทั้งโรงรับรอง เพราะพวกที่กำลังมองดูอยู่
เริ่มรู้สึกไม่สบายใจในสิ่งที่เกิดขึ้น แม้พวกเขาจะไม่แน่ใจ